

Vane Betkin: **Dsi sveži.**

*Nocoj so krog grobov ljudje se zbrali,
da bi za duše svojcev pomolili
in v znak, da niso jih še pozabili,
na rušah lučke plahe so prižgali.*

*Kraj smrti je ljubezni zdaj ognjišče:
zvonov turobna pesem s srci plaka
za dragimi nocoj in lučka vsaka
kot duša je, ki druge išče.*

*Še jaz postal sem ob grobeh gredoč.
Že utihnili so žalostni zvonovi,
le burja še lovi se med zidovi
in tiho zgublajo ljudje se v noč.*

*Na božji njivi zdaj stojim prav sam:
v tišino smrtno utrip srca odmeva,
svit sveč, ki kamne na grobeh obseva,
pa me molče sprašuje: — Vidiš, kam?*

Adolf Šinkovec: **Lisopad.**

*V mrzli somrak je zaplakalo
samotno drevo:
Jesen, kaj ječiš mimo golih vej?
Če še ozelenim, če pride pomlad, mi povej!*

*Iz deževnih kapelj se poraja sneg prebel,
boža veje in objema poljane
drhteče ko dekle od ljubezni neznane,
toneče v začuden nasmeh nevesel ...*

*Nemirno, šepetajočo noč
oklepa snežni objem,
Rovti srebrni so v njem ...
Sneg šumi in beli senožet,
ves gozdni svet v bajnost je odet ...*